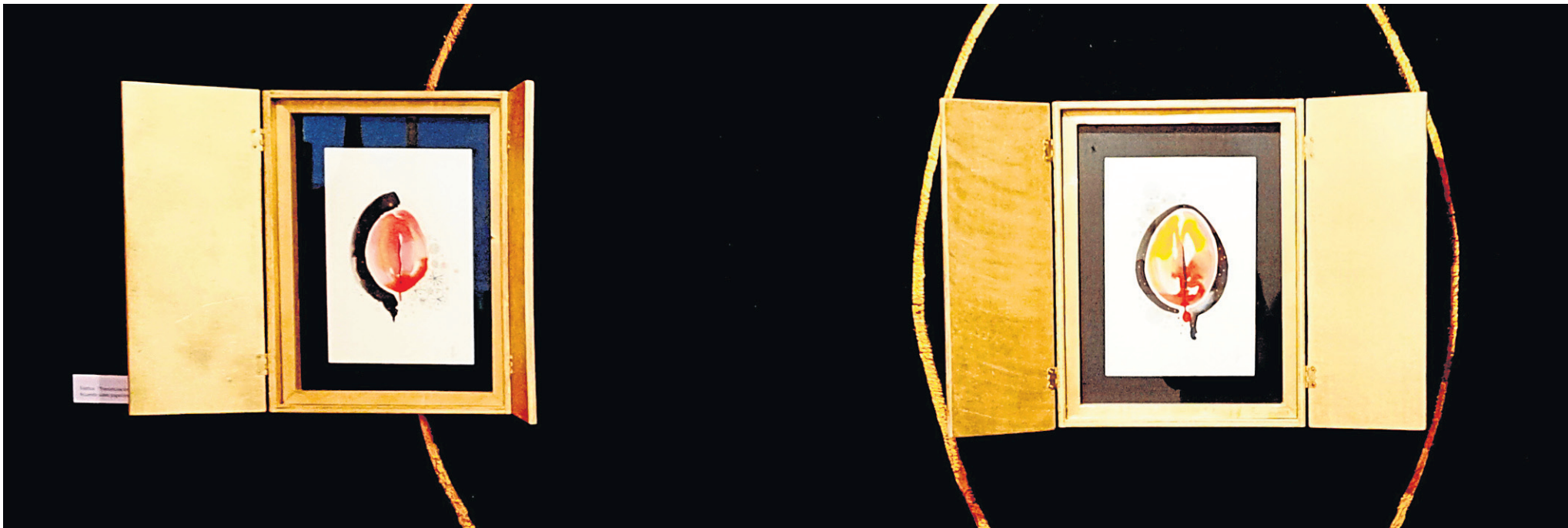

L'observació de la naturalesa

Laura Serradilla presenta la seua exposició 'Vulvas en el jardín' fins el 29 d'abril a la Menuda Galeria de Castelló

Vaig llegir en un llibre el títol del qual ara no aconsegueixo recordar —prego disculpin aquest error meu— que «en l'art és impossible arribar tard». L'autor o autora assenyalava que no importa de què es nodreixi, ni què busqui resuscitar, perquè l'art és de per si un signe d'avanç. Aquesta és una opinió que molts de nosaltres compartim per més que a altres els costi reconèixer com de fonamental resulta l'art a les nostres vides.

L'art té la capacitat de tren-car qualsevol barrera, eliminar

qualsevol tabú. Em ve a la memòria, sense anar més lluny, l'excèntrica personalitat d'un dels pintors més rellevants del realisme francès, europeu i occidental, un home que conjurava cada dia l'absurd del món a través de la pintura, un somiador en els marges de la vida, Gustave Courbet. I en pensar en ell és impossible no referir-se a la que avui dia és la seua obra més coneguda, *L'Origine du monde* (*L'Origen del món*), obra atrevida i franca amb un poder de fascinació que és indiscutible.

La descripció gairebé anatòmica d'un sexe femení va suposar

Sonia Montins
és la comissaria
d'aquesta mostra
que combina
diferents suports

una mena de nou llenguatge artístic —no exempt de tradició pel que fa a la tècnica pictòrica es refereix— que no ha deixat de plantejar-nos, de manera torbadora, la qüestió de la mirada des de fa ja segle i mig. D'alguna manera, Courbet va arrencar la sempre incòmoda bena que ocultava la falsa moral d'una època, va voler reflectir una veritat i ho va fer amb molta contundència.

Parlar de Courbet i del seu cèlebre retrat d'un sexe femení no és intranscendent, serveix com a pretext o introducció d'una artista i una exposició que també versen sobre la necessitat de re-

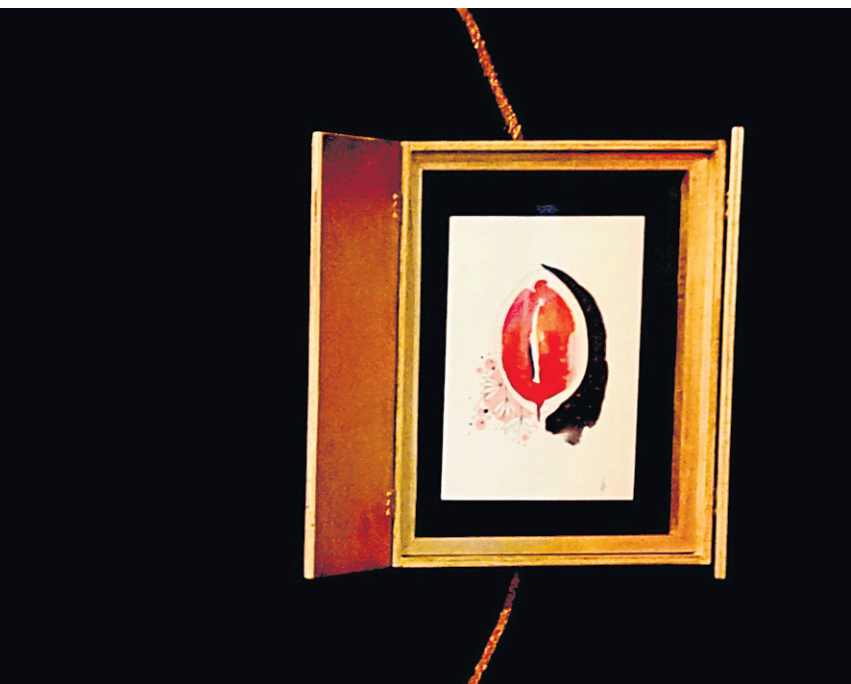
flexionar sobre la sexualitat i de la dona. Laura Serradilla presenta a la Menuda Galeria, l'espai artístic de La Bohemia, el seu projecte *Vulvas en el jardín*, una exposició en la qual, com afirma la seua comissària, Sonia Montins: «alludeix a l'autoreconeixement femení, la importància i sacralització del mateix per a l'avanç en les vies del respecte, enteniment i igualtat». Es tracta, doncs, «d'una imatge que lluita contra prejudicis i dictadures ancorats en la injusta negació o la vana ignorància que se li professa i que queden arrelats en aquells que no viuen o no entenen la sexualitat de forma lliure i completa pel motiu que se li vingui donat», explica.

L'artista barcelonina advoca, d'alguna manera, per la necessitat i urgència de reflexió «respecte a la forma de conèixer-se, estimar-se i relacionar-se per a

MANOLO NEBOT

Experimentació artística. A més de dominar l'aquarel·la Laura Serradilla experimenta en la present mostra, completant-la amb sonoritat, moviments i instal·lacions.

femenina

l'avanç en positiu de la societat», explica Montins. Però, com fer-ho? Com plasmar aquestes idees en una obra artística? Si un visita la mostra —té temps fins al 29 d'abril— comprovarà que Serradilla juga amb diferents formats. Hi ha obres en aquarel·la, però també dues instal·lacions que conviden l'espectador a participar en un viatge a través de la naturalesa femenina, un viatge en abstracte, conceptual, encara que també amb una representació molt clara i definida.

SÍMBOL ARTÍSTIC

Com bé comenta Montins, «la màndorla, bufeta de peix o *vesica piscis*, ha estat utilitzada des de temps remots com a símbol artístic per representar el sagrat vincle entre l'energia femenina com a receptacle de vida i llera cap a la mateixa». «És per això —continua— que la seua simbologia forma part de l'imaginari col·lectiu que en general integra aquesta forma de manera inconscient». Així, aquest símbol és el que preval en gran part de les obres que Serradilla presenta, aquestes vulves que ha decidit situar en un espai oníric, un jardí contemplatiu.

Lluny de presentar imatges que puguin inscriure's en l'estatut d'imatge pornogràfica —igual que Courbet i *L'origen del món*—, aquí està representada la delicadesa però també fortalesa de la dona. Les aquarel·les són un exemple perfecte d'aquesta idea, unes aquarel·les en què Serradilla sent i viu els colors, «els expandeix, els barreja i treballa, deixant-se portar pel que ells mateixos li transmeten com un diàleg interior», matisa Sonia Montins, per afegir a continuació que l'artista catalana «segueix fidel a l'espontaneïtat de l'aquarel·la com a mitjà d'expressió i al format quadrat per al seu equilibri i estabilitat». Precisament, d'equilibrada es podria definir aquesta proposta en

la qual, com dèiem, Serradilla se serveix d'altres formes artístiques d'expressió. «A més de dominar l'aquarel·la ha d'experimentar, per això completa la seua obra amb sonoritat, moviments i instal·lacions com 'El árbol de la vida' en què l'esquelet arbori muda la seua pell i per això les plantes i el fruit que estan en ell, viuen de l'aire», ens explica Montins.

Serradilla, fidel a la seua manera d'entendre l'art i al seu missatge, s'ha endinsat en aquest projecte a altres camins artístics com és l'escultura, «donant així qualitat carnal i corpòria a la seua obra», en paraules de Montins, a la qual afegeix elements com paper, plomes, diversos teixits, vidres reciclats, comptes i plantes. Així, en una de les seues instal·lacions titulada 'El altar de Lilit', «l'artista estudia el pas de la llum per capes de tul encunyades per conformar un túnel d'entrada a goigs i sortida a la vida». Aquest túnel de gran càrrega simbòlica exerceix un paper rellevant dins de la història que Serradilla pretén explicar. Gràcies al treball de teles i fils, obté, tal com aclareix la comissària de l'exposició, «quatre camises de dormir brodats que simbolitzen el respecte cap als fluxos de les quatre comunitats indivisibles que conformen els seus vulves: llavors, fruits, flors i transmutacions, col·locades segons els punts cardinals que marquen les fases lunars».

En definitiva, i com bé descriu Montins, «l'obra de Laura és producte de la seua observació tant de la naturalesa femenina com de la seua manera d'entendre-la». ■

Eric Gras

Manuel Gamonal i la seua relació del signe i la ruïna

L'artista presenta a Coll Blanc, Espai

d'Art 'El primer final / The first ending'

Conceptualisme.
L'artista presenta obres minimalistes.

L'obra de Manuel Gamonal posa a prova les nocions de l'espai monumental i l'íntim, de la gravetat i la lleugeresa, de l'ordre i el caos», diu Kasia Nagórska, autora del text de presentació i comissària de l'exposició *El primer final / The first ending* que des del passat 25 de març es pot visitar a Coll Blanc, Espai d'Art.

Gamonal «manipula la matèria, configurant i reconfigurant les formes en un llenguatge molt personal a força de línia, repetició i seriació», assegura Nagórska sobre aquesta mostra que és un projecte in-

Kasia Nagórska
és la comissària
d'aquest projecte
interdisciplinar
de Gamonal

terdisciplinari que abasta des de pintura i dibuix fins instal·lació (fotografia i escultura). L'artista d'Albacete part de l'art conceptual, minimal o post-povera emprant materials d'origen purament industrial, com asfalt i esmalt en aquestes obres en què s'atreveix a investigar sobre l'estranya relació del signe i la ruïna, buscant paral·lelismes «entre la forma abstracta i les composicions reals d'un paisatge humà, abstraient elements geomètrics d'un entorn quotidià», comenta Nagórska.

EL NEGRE

A Coll Blanc tenim oportunitat de veure una sèrie de peces entre l'abstracció i la irrealitat, escenaris íntims en els que el negre, amb tots els seus matisos, cobra un especial protagonisme, «des de la calidesa d'un negre orgànic, l'opacitat de l'asfalt, fins a una fredor metàl·lica», adverteix la comissària de l'exposició. Fons negres, moments de silenci, objectes quotidians anònims, ruïnes... Gamonal fixa la seua mirada al carrer, aquest lloc que és un lloc de trànsit, un espai físic complex; per aquest motiu es serveix d'una escenografia geomètrica que en aquest cas es fragmenta i fractura. Així, aquesta geometria, en lloc de reflectir ordre i control, plasma el conflicte, la incertesa, el desassossec d'aquest temps. Fins a finals d'abril. ■

Estructures. Gamonal juga amb la geometria de les formes.

S. Llopis